

Sygn. akt VIII C 22/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę 1.070,79 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 22/16

UZASADNIENIE

W dniu 14 września 2015 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej R. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.070,79 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 1.056,89 zł od dnia 14 września 2015 do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 13,90 zł od 14 września 2015 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 14 maja 2007 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A., będącym poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A., umowy o kartę kredytową VISA G.. Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na rażące naruszenie jej postanowień przez pozwaną w części dotyczącej warunków spłaty. Pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu go klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W dniu 4 marca 2015 roku na podstawie umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy bankowej. Ponadto powód wskazał, że pierwotna kwota kredytu wynosiła 6.000 zł. **(pozew k. 2-5)**

W dniu 2 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(postanowienie k. 5v)**

Następnie po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pozew k. 8-10)**

Na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny. **(protokół do wyroku zaocznego k. 72)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2007 roku pozwana R. K. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. umowę o kartę kredytową, na mocy której, bank zobowiązał się do wydania na wniosek kredytobiorcy kart kredytowych uprawniających do korzystania z przyznanego limitu karty, a także do obsługi i rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty kredytowej wydanej posiadaczowi, natomiast pozwana zobowiązała się do zapłaty swoich zobowiązań wynikających z wykonanych operacji wraz z należnymi bankowi opłatami i prowizjami wynikającymi z powyższej umowy. Strony umowy uzgodniły ponadto, że przyznany limit ma charakter odnawialny, a także, że pozwana zobowiązuje się do dokonywania wpłat na wskazany rachunek w wysokości kwoty minimalnej nie później niż we wskazanym na wyciągu terminie spłaty.

W dniu 16 czerwca 2009 roku pierwotny wierzyciel sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kartę kredytową, wskazując że dotyczy ono umowy kredytowej nr (...). Następnie w dniu 14 września 2010 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując w jego treści, że dotyczy on zadłużenia wynikającego z umowy o kartę kredytową z dnia 10 maja 2007 roku, który po opatrzeniu go klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego. **(dowód: kserokopia umowy o kartę kredytową k. 61-62, kserokopia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy k. 63, kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 65, kserokopia postanowienia z dnia 5.10.2010 r. k. 67, kserokopia wniosku egzekucyjnego k. 68, okoliczności bezsporne)**

W dniu 4 marca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. zawarła z powodem (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności. Umowa ta została następnie aneksowana w dniu 20 marca 2015 roku.

W załączniku do aneksu do umowy przelewu wierzytelności wskazano, że zadłużenie pozwanej R. K. wynosi łącznie 1.226,84 zł. **(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku k. 21-24, kserokopia aneksu z dnia 20 marca 2015 roku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku k. 25-26, kserokopia załącznika k. 27-29, okoliczności bezsporne)**

W dniu 14 września 2015 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że na dzień 14 września 2015 roku w księgach tych widnieje wierzytelność wobec dłużnika R. K.. Zobowiązanie dłużnika wynika z umowy nr (...) zawartej dnia 14 maja 2007 roku z (...) Bank SA. Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 1.037,97 zł. **(dowód: kserokopia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 49, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej R. K. wynikająca z zawartej przez pozwaną z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. w dniu 10 maja 2007 roku umowy o kartę kredytową w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W., wobec nie wykazania – poprzez złożenie stosownej umowy cesji – że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) Bank Spółki Akcyjnej w K. (ewentualnie od jego następcy (...) Bank S.A. w W.).

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi również wystawione przez pierwotnego wierzyciela zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności, jak również wystawione przez powoda wezwanie do zapłaty, które to dokumenty same w sobie oczywiście nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na zawarcie umowy cesji. Są to tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że ich wystawca złożył oświadczenie nimi objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa omawianego zawiadomienia oraz wezwania bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi także wystawiony przez powoda wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, zwłaszcza, że w jego treści wskazano, że dotyczy on umowy z dnia 14 maja 2007 roku, tymczasem powód przedłożył do akt sprawy umowę z dnia 10 maja 2007 roku, umowa z tej daty została również wymieniona w treści bankowego tytułu egzekucyjnego. Nawet jeśli pominąć ową niezgodność, należy zauważyć, że omawiany wyciąg nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi.

W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny oceniał część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzytelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów

uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy o kartę kredytową, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie. Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że strona powodowa nie udowodniła również samego żądania pozwu. Uzasadniając roszczenie powód przedstawił wyłącznie umowę o kartę kredytową z dnia 10 maja 2007 roku, która jednak ma bardzo ogólnikowy charakter, w szczególności nie wskazuje kwoty udzielonego limitu kredytowego, jak również wysokości należnych bankowi odsetek, opłat oraz prowizji, odwołując się w tym zakresie do załącznika nr 1, który to dokument nie został przez powoda załączony. Co więcej, umowa ta nie została oznaczona żadnym numerem, co w istocie wyklucza weryfikację, czy złożone przez powoda dokumenty w postaci kserokopii: bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności oraz wniosku egzekucyjnego, mają swoje źródło w umowie podpisanej przez pozwaną, a przedłożonej do akt sprawy przez stronę powodową. W ocenie Sądu nawet gdyby hipotetycznie założyć, że umowa podpisana przez pozwaną jest umową, o której mowa w w/w dokumentach, merytoryczna kontrola twierdzeń powoda odnośnie wysokości zadłużenia pozwanej i tak byłaby niemożliwa. W dokumentach tych nie tylko bowiem widnieją zupełnie inne kwoty, aniżeli dochodzone w niniejszej sprawie, ale nadto zadłużenie pozwanej oznaczone w samych dokumentach znacznie się od siebie różni (zadłużenie wymienione w treści bte przekracza ponad 5-krotnie zadłużenie oznaczone w treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy). Uwadze Sądu nie umknęło również, że pełnomocnik powoda wskazał w pozwie, że w stosunku do pozwanej zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne, na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. Powyższe stwierdzenie wprost oznacza, że jakaś część należności

została jednak wyegzekwowana, ale brak jest jakichkolwiek bliższych danych w tym zakresie, albowiem powód nie przedłożył żadnych dokumentów sporządzonych w toku postępowania egzekucyjnego, poprzestając na złożeniu kserokopii wniosku egzekucyjnego. Uzasadniając żądanie pozwu powód powoływał się przy tym na umowę z dnia 14 maja 2007 roku, o czym była zaś mowa wyżej, do akt sprawy została załączona wyłącznie umowa z dnia 10 maja 2007 roku.

Z przyczyn, o których była mowa wyżej, zasadności powództwa nie dowodzi również wystawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.